

49. Jakou církev chce papež František?

otlučenou, zraněnou a špinavou proto, že vyšla do ulic

Jakou církev nechce papež František?

nemocnou svou uzavřeností a pohodlností, Inoucí ke svým jistotám sebestřednou a uzavřenou: do spleti obsesí a procedur; do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu; do norem, které z nás činí nelítostné soudce; do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku žije mnoho našich bratří bez síly, světla a útěchy z Ježíšova přátelství, bez společenství víry, bez horizontů smyslu a života; bratří hladovějících

Ježíš nám bez ustání opakuje: „Vy jim dejte jíst!“ (Mk 6,37)

Podněty k diskuzi:

Jak konkrétně se s Ježíšovým poselstvím přiblížit k chudým, nemocným, podceňovaným a zapomenutým? Kde jsou v mém okolí? Čím jim mohu prospět? X Mám chuť naslouchat druhým a provázet ty, kteří zůstávají na kraji cesty? Nevyslouvám se na své povinnosti a nedostatek času? X Je návrat k tridentské liturgii v rozporu s požadavkem na otevřenost církve? A naopak – má liberální směřování a otevírání církve své meze? Kam až jsme církvi a Kristovým tělem a kdy už se začínáme chovat jako spolek příznivců čehokoliv? X Je obraz Matky s otevřeným srdcem nutně obrazem Matky se zraněným srdcem? (Zpracoval jaš)

SLAVÍME v březnu a dubnu 2015

PROFESE:

15. 3. Věra Klára Kolařová, Luboš František Kolařa a Libuše

Antonie Schödlbauerová (všichni 2012)

16. 3. Irene Anežka Křiváčková (1997)

18. 3. Dana Terezie Šedivá a Jaroslav Antonín Šedivý (2010) **5 let**

2. 4. Ludmila Blanka Škodová a Miroslav Šimon Němec (1972)

NAROZENINY:

1. 3. Marie Consolata Lhotová (1960) **55 let**

7. 3. Irene Anežka Křiváčková (1934)

18. 3. Jindřiška Paschala Ptáková (1931)

30. 3. Pavel Václav Polívka (1948)

10. 4. Jitka Anežka Polívková (1950) **65 let**

13. 4. Zdeňka Ginepro Němcová (1962)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada: Pavla Františka Ženišková, Karel František Ženišek, Luboš František Kolařa, Milan Ludvík Kučera, Jana Anežka Pachnerová, Jaroslav Antonín Šedivý.

T TERCIAŘSKÉ LISTY

BŘEZEN 2015

Zpravodaj MBS SFŘ Pizeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Modlitba za volební kapitolu NBS SFŘ v ČR pro roky 2015 – 2018 (Velehrad 5. – 7. 6. 2015)

Nejslavnější Bože, chválíme tě za vše, co jsi stvořil, za tvou neustálou přítomnost ve světě a za úžasný dar našeho františkánského povolání.

Děkujeme ti za bratry a sestry v našem Sekulárním františkánském řádu a prosíme tě o vedení Duchem svatým při přípravě volební kapituly, výběru kandidátů a volbě členů Národní rady.

Prosíme tě, veď nás, posiluj nás a povolávej nás ke službě, ať naplníme to, co od nás očekáváš. Ty sám, Pane, posiluj ty, které vyvolíš na kapitule, aby znali bratry a sestry, kterým slouží, a sloužili jim apoštolskou horlivostí a láskou.

K tomu ať nám pomáhají blahoslavená Panna Maria, svatý František, svatá Klára, svatý Antonín, svatá Alžběta, svatý Ludvík, svatá Anežka Česká a všichni svatí Františkánské rodiny.

Amen.

Papež František: Charisma je živý oheň Boží, nikoli etiketa

Setkání 7. 3. 2015 na Svatopetrském náměstí se konalo u příležitosti šedesáti let od vzniku hnutí Comunione Liberazione.

Několik myšlenek z tohoto setkání:

„... Křesťanská morálka je něco jiného, je to odpověď, dojatá odpověď na překvapivé, nepředvídané a lidsky měřeno „nespravedlivé“ milosrdenství Toho, který mne zná, ví o mé zradě, a přesto mne má rád, váží si mne, objímá mne, opět

mne volá, doufá ve mne a něco ode mne čeká. Křesťanská morálka neznámá nikdy neupadnout, ale vždy znovu vstát, díky ruce, která nás pozvedá. Také toto je cesta církve: povolit, aby se projevil velké Boží milosrdenství.“

„... Pamatujte však, že středem není charisma, střed je pouze jeden, a to Ježíš, Ježíš Kristus! Když umístím do středu svou duchovní metodu, svou spiritualitu a způsob jejího uskutečňování, scházím z cesty. Veškeré spirituality a všechna charismata v církvi musí být „decentrované“ – ve středu je pouze Pán.“

Vybrala přž

Spolupracuj a důvěřuj církvi.

Informace z XIV. Generální a volební kapituly SFŘ v roce 2014

Generální ministryně také vyzvala všechny bratry a sestry SFŘ, aby nepolevovali v bezpodmínečné lásce k církvi a papeži a vydávali svědectví bratrského života. Také nabádala, aby žili jednoduše a skromně, aby „byli schopni lépe sdílet duchovní a hmotné statky se svými bratry a sestrami, zejména s těmi, kteří to nejvíce potřebují“ (Konst. 15.3). Sekulární františkáni jsou povoláni ke svatosti a jejich Řehole a Generální konstituce jsou základem. Žijí své povolání ve své každodenní zkušenosti jako křesťané žijící ve světě. (Ifk)

Dny víry v Praze jsou misie, které pořádá kardinál M. Duka za účasti všech řádů a řeholních společenství. **Kdy se můžeme plánovaně účastnit za náš řád? V pátek 29. května 2015** se můžeme připojit k Mariánské pouti Prahou. Účastní se jí bratrská společenství z celé České republiky. Pout' bude zahájena v 10 hodin mší svatou v kostele P. Marie Andělské u kapucínů na pražské Loreť. Pak se jde pěšky od kostela ke kostelu. Modlitby a putování po kostelech Malé strany, Starého města, ukončení ve františkánském kostele u Panny Marie Sněžné. Na trase cca 4 km se bude možno mnohokrát posadit v kostele a odpočinout si. Více informací u Luboše Kolafy. (Ifk)

K vizitaci

Co to je bratrská a pastorační vizitace?

(EG 92): *Účelem jak bratrské, tak i pastorační vizitace je oživit evangelního františkánského ducha, zabezpečit věrnost charismatu a Řeholi, poskytnout pomoc životu bratrského společenství, podpořit pouto jednoty řádu a posílit jeho účinnější zapojení do františkánské rodiny a do církve. Při vizitaci v místním bratrském*

společenství se vizitátor setká s celým bratrským společenstvím i se skupinami a sekcemi, do nichž je společenství rozděleno. Zvláštní pozornost věnuje bratřím a sestrám ve formaci a těm bratřím a sestrám, kteří by požádali o osobní setkání.

Vizitace proběhne po třech letech v našem společenství v Plzni dne 16. 4. 2015. Prosíme - nedejte se o setkání připravit. Při mši svaté slavnostně vstoupí do našeho řádu sestra Dáša a sestra Helena. Potom proběhne společné vizitační setkání na faře.

Pokud byste někdo z bratří, sester či z novicek chtěl s bratrem Jiřím Šenkýřem (ministr SFŘ v ČR) nebo P. Klaretem Dąbrowskim OFM, farářem u Panny Marie Sněžné v Praze soukromě popovídat, dejte vědět bratru Jardovi Šedivému. Připravte si také pár větíček o tom, jak žije naše společenství a co byste si přáli vylepšit. (Ifk)

Připomínka:

V sobotu 11. 4. 2015 nabízíme oblastní formační setkání v Sušici. Účastní se ho bratři a sestry z Jindřichova Hradce, Jihlavy, Svatavy a Sušice. Zúčastníme se i my? Formace je příležitostí obnovit ve své duši křestní a řádové sliby. Zatím se přihlásily 4 osoby. Svůj zájem dejte vědět Lubošovi Kolafovi. (Ifk)

Radost evangelia (odst. 46. – 49.) k modlitebnímu setkání 5. 3. 2015

(Apoštolská exhortace papeže Františka Evangelii gaudium biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám a věřícím osobám o hlásání evangelia v současném světě, vydalo Nakladatelství Paulínky, Praha 2014, str. 35 - 37)

V. Matka s otevřeným srdcem

46. Církev otevřených dveří častokrát znamená:

zpomalit krok a odložit neklid
pohlédnout druhým do očí a naslouchat jim
odložit naléhavé povinnosti a doprovodit toho, kdo zůstal na kraji cesty

47. Církev je otevřený Otcův dům, to znamená:

nezavírat dveře kostelů ani dveře svátostí
eucharistie není odměnou pro dokonalé, ale velkorysý lék a pokrm slabých (již sv. Ambrož)

nechovat se jako kontroloři milosti, ale jako její nástroje
církev není celnice, je místem pro každého i s jeho úmorným životem

48. Kdo jsou přednostními adresáty misijní činnosti církve? Dnes i vždy:

chudí a nemocní, podceňovaní a zapomenutí
ti, kteří nemají čím odplatit (Lk 14,14)

Nikdy nenechávat chudé samotné je znamením Ježíšova Království.

někdy střídá Anička Srbová. Je o 10 let mladší, ale nevím, jak dlouho to vydrží.

Nechtěla jsem se vdávat, ale nechtěla jsem ani do kláštera, nesnáším nesvobodu. Chtěla jsem do řádu, ale chtěla jsem být doma. Seznámila jsem se s knězem P. Králem, ten mi nabídl vstup k dominikánským terciářům, ale nesměla bych tam nosit ty světlé šaty (*smích*). Kázal tam P. Lukáš, pěkně kázal. Objevil se u mě na poště a zeptal se mě, zda bych nechtěla k nim do 3. řádu. Nebyla jsem rozhodnutá, ale nechtěla jsem k dominikánům, protože jsem s nimi měla nějaké neshody. Měla jsem tehdy v nájmu Šaškovou, Milfortovou, ty tam byly. Lidé mě pomlouvali, že beru za hraní 500 Kč za mši, že jinak nesáhnu do varhan, já bych tam byla radši nešla, ony tam jsou samé intriky. A pak mi řekl P. Lukáš, že jejich řád je pro učence a já nejsem učená, tak abych k nim nechodila. A tak jsem mohla k františkánům.

Ke svatému Jiří přišel P. Mazanec, tak jsem se ho zeptala a on na to, že se zeptá P. Juřika. No, tak ji vem, řekl Juřík. P. Mazanec přišel k nám do bytu, dal mi knížku, abych si četla, a že mě za rok můžou vzít. Říkám, já chci hned. Ale on, že to nejde, až za rok. Vstoupila jsem, ale nechtěla jsem se scházet s jinými, kvůli komunistům, i kvůli tomu, že jsem chtěla být taková poustevnice. Nechodila jsem na ty schůze. Teď chodím, ale skrz to hraní. Až když začal chodit Mirek Němec, ten mě tam přivedl. Už nedodržuji samotu.

A my jsme Ti za to, Jano, vděční.

Jana na svých místech nejoblíbenějších – u kláves v kostele sv. Jiří a u Panny Marie Růžencové

Zaznamenal jaš

Františkánskou cestou

Svůj život věnovala hře na varhany – sestra Jana Antonie Vlnářová (1. část)

V pátek 30. ledna 2015 jsme s Lubošem Kolafou navštívili sestru Janu, naši věrnou varhanici, kterou při mši svaté vnímáme jen ve skrytu kůru, a při setkání ve farním sále je to ta tichá paní u dveří, vždy v sousedství Mirka Němce a své kamarádky. Měla teď významné životní výročí, ale ve své skromnosti si nepřála, abychom o něm mluvili. Překvapila nás svou výmluvností a smyslem pro humor. Na otázku, jak se dostala k františkánům (tím jsme mysleli, jak se stala terciářkou), nám pohotově odpověděla, že jenom sešla po schodech kostela a už tam byla. A že není dominikánskou terciářkou, za to prý může její nevzdělanost. Proto prý je u františkánů. Prostě s Janou je legrace.

Má ale také dobré srdce. Stará se o opuštěné kočky na Doubravce. Ty divoké krmí na tzv. krmelci, občas nějakou odchytne, doma ji zcivilizuje a pak jí najde někoho, kdo si ji převezme do péče. Někdy se to ale nepodaří, zrovna teď má doma tři převychované kočičky, které jsou bez „páníčka“. Přesto o nich rezolutně prohlašuje, že tyhle nejsou její. Mluví o jejich zvycích ale tak laskavě, že jí to nelze věřit. Obzvláště příběh o náhlém obrácení divokého kocourka, který – když už si s jeho nezvládnutelností nevěděla rady a poručila ho do výchovy svatého Františka – se s ní přišel náhle pomazlít, je až k nevíře.

A co nám o sobě řekla?

Narodila jsem se před válkou v Plzni – Doubravce. Děda měl velké hospodářství se třemi baráky, bydleli tam jeho synové a dcery, ale to trvalo jen do roku 1945. Poznala jsem tam Stáňu Maura, bydlela jsem v ulici Pod Chlumem. V roce 1945 byl nálet, zahynula při něm má kamarádka. Večer jsme ještě byly spolu na procházce. Vlnářových usedlost to minulo, spadly tam dvě bomby – jedna na dvůr, druhá do ulice. Neudělaly velké škody, jen okna a nějaké krovky, měli jsme díru ve stropě. Táta měl zahradu tam, jak bydlí Věra Lódrová. Měl tam garáže a cementářství, dělal pomníky, dlaždice, schody. Tehdy jsme dostali povolení, že si u cementárny můžeme postavit barák, jen dvě místnosti. Bylo mi tehdy 15 let. Pomáhali nám sousedé, když jsme stavěli.

U františkánů byla charita, byly tam sestry, jak je knihkupectví. Mívaly exercicie, vychovávaly nás. Jezdily jsme třeba do Teplé, do Plané. Abychom při cestách oklamaly komunisty, zpívaly jsme budovatelské písně. Po válce jsem dva roky chodila do rodinné školy.

Jednou jsem četla v Katolických novinách, že se přijímají adeptky na vyučování náboženství. Pořádali to dominikáni z Litoměřic, udělali odbočku v Holýšově – školu svaté Zdislavy. Chtěla jsem jít na katechetku, kdežto sestra (jeptiška) chtěla, abych šla přímo do kláštera. Já jsem ale byla sama, musela jsem se starat o rodiče a také jsem chtěla svobodu. Tak jsem se tedy dostala do Holýšova, bylo tam třicet děvčat, hlavně z Moravy, také Miluš Bernášková, byla na biskupství v kanceláři. Ta ale nešla nikdy vyučovat,

nestihla to. Já jsem učila katechismus ... Rok jsem byla v Holýšově a přijel vikář Resl ze Starého Plzeňce a prý že nějaký plzeňský katecheta dal policajtovi facku a zavřeli ho. Žádal tedy v Holýšově o katechetku a dali mu mě. Děkan Štefek mě přijal do Vejprnic, měla jsem také Tlučnou, Křimice, Vochov ... Holýšovská škola byla na tři roky, já jsem tam byla jen jeden rok, co se člověk sám nenaučil, to nevěděl. Dostala jsem kanonickou misi a od nového školního roku jsem nastoupila. Jezdila jsem tam na kole, byla jsem hodně vyčerpaná. I osm hodin denně jsem učila. Táta mi pak koupil motorku. Jezdila jsem tam a policajti si mě pletli s chlapem, měla jsem kuklu.

V roce 1954 jsem byla „vysvobozena“ – bylo zrušeno náboženství. Ředitelé škol mi totiž dělali schválnosti, štváli děti proti mně. Napsali mi tehdy lejstro, že se uplatním na jiném pracovišti, ale nikam mě nechtěli vzít jako dceru živnostníka a katechetku. Tátovi ale přitom zrušili živnost, dělal pomníky u Václava. Přistavěli jsme si jednu místnost u toho našeho domku na Doubravce. V normální době by to šlo učit, tehdy ne. Onemocněla jsem se srdcem z vyčerpání, stresu, námahy, měla jsem zánět osrdečníku. Jezdívala jsem třeba i dvakrát denně do Vejprnic - učit a večer znovu hrát na varhany, chodila jsem k sestřám do hudebky u Pekla, nejdříve na housle, pak na piano, trénovala jsem u tety. Pak jsem přešla na varhany, nejdříve ve Vejprnicích, pak v Křimicích. Mše bývaly na zámku u Lobkoviců. Táta tam se mnou jezdil, měl harlejkou s lodičkou. Melichar, varhaník z Vejprnic, dělal fóry s hraním, ale když jsem mu začala konkurovat, začal zase chodit. Tak jsem začala hrát v Doubravce u Jiřího. Varhaník Rybák byl duševně chorý, měl padoucnici a dělal nepřístojnosti. Když dal facku kostelníkovi, farář ho vyhodil. Šel pak do Litic, Pernarce, Erpružic ... Od té doby jsem hrála u svatého Jiří. Zнала jsem se od jeptišek také s Jindrou Ptákovou, pak je zrušili. Znali jsme se od vidění, ale nescházeli jsme se.

Z protekce jsem se dostala na tři roky do Pohřební služby u Černé věže. Dostávala jsem 500 Kč, to byl nejnižší plat, ale táta mě uživil. Po třech letech u Pohřební služby mi ředitel vynadal a řekl, že by byl nejradši, kdybych opustila jeho podnik. Musela jsem jít pryč. Táta si vzpomněl, že jeden jeho známý, Filip, dělá na poště a táta mu dělal garáž. Šla jsem se tedy ucházet o místo listonošky. Na poště mě dali do „převodů“. Nevěděla jsem nejdřív, co to je – že by do kola? Ale udělala jsem si poštovní kurz a pak jsem tam pracovala 18 let, až jsem se stala vedoucí. Bylo tam dvacet žen, psalo se na počítačím stroji, převáděly se peníze na podniky. Musela jsem „třískat“ do stroje fůru hodin.

Tehdy mě oslovili Těthal a Špelina, zpěváci. V Nýřanech postavili kremaci a sháněli varhanici. Začala jsem jezdit skoro každý den na pohřby, v práci jsem pak byla jen šest hodin. Na poště mě nepronásledovali, byla jsem vedoucí, nemusela jsem se nikoho ptát. Měla jsem tehdy 50 kostelů, dělala jsem od 6 do 12 hodin, pak jsem jezdila po pohřbech či na svatby. V Nýřanech v obřadní síni byly pohřby denně,

ubýlo, až když povolili pohřby bez obřadu. Jiras hrál na housle, jezdila jsem s nimi autem, nebo pak svým moskvičem. Hugo Pittel z Dobřan, ten nás honil, s Ernou Čapkovou; do Chotěšova jsem jezdila na mši i v neděli odpoledne ...

Maminčin bratr byl lékař, prodal nám své auto, starou taturu. S tou jsem začínala jezdit, řadilo se s meziplynem. Pak jsem měla 15 let moskviče. A pak jsem si koupila zánovního trabanta, ale už ho také nemám.

Někdo na mě spáchal atentát, dlouho jsem se pak bála jezdit. Měli jsme chatu se zahradou u Rokycan. Mami byla nemocná na srdce. Vyhodili nás tehdy z Doubravky, koupili jsme barák v Republikánské ulici, museli jsme ho nahodit, ale táta si ho už neužil, zemřel čtyři roky po nastěhování. U chaty jsme měli zahradu 22 arů, padesát stromků k prořezávání. Příbuzní z Prahy tam jezdili na víkend, my jsme ale chodili do kostela, tak jsme tam neděle trávili jen částečně. Pak už jsem tam jezdila sama. Ale k tomu atentátu – jela jsem z chaty po obědě, do Ejpovického kopce nahoru od Rokycan. Když už jsem byla skoro nahoře, vyjelo proti mně do protisměru sportovní auto, velká rána, říkala jsem si, jeď dál, doma se podíváš, co to bylo. Někdo se před tou ranou vyklonil z auta, měl něco v ruce. Čelní sklo se rozpraskalo, nebylo vidět, proti mně ve skle otvor. Neviděla jsem na cestu. Když jsem přijela do Plzně, řekli mně na plzeňské SNB, že to byl jiný okres a že jsem měla pronásledovat útočníka. Dodnes nevím, kdo mně to provedl, zda komunisté či příbuzní kvůli baráku. Stalo se to asi v roce 1984. Také mně v ten čas pořád nešel telefon, jestli mě odposlouchávali? Kolem mě se děly samé intriky a narafičené věci.

Na poště už jsem toho po nějaké době měla dost, samé ženské, pořád plnit plán. Přišel Antonín Hýža, že nemá varhaníka, Šlajs že mu nechce hrát, že by přišel o místo. Abych mu šla večer hrát do kostela. Tak jsem se rozhodla, že půjdu z pošty, budu chodit na pohřby a hrát do kostela. Pošta mě nechtěla pustit, musela jsem mít tři potvrzení, že se starám o matku. Od 1. 1. 1977 mě pustili z pošty a mami zemřela 5. 1. 1977. Zůstala jsem sama. Udělala jsem pohřeb a šla jsem hrát k Hýžovi. Dostala jsem 500 Kč měsíčně, a to jsem hrála každý den a v neděli třikrát; na poště jsem měla 1.200 Kč. Ale vydělala jsem si na pohřbech. Já ale nehraji pro peníze, je to můj koníček. Hrála jsem u dominikánů, pak tam začal hrát kluk od Steinerů, teď je ale mrzák. Byl nadaný, hned to uměl zpaměti. Pak jsem měl potíže s Hýžou a odešla jsem do Rokycan, jezdila jsem s Ernou. Tam ta varhanice byla stará, každé pondělí jsem chodila hrát na Vršíček. To už ale pak byl Hýža u redemptoristů.

Nikdy jsem neopustila nedělní mše u Jiřího, maximálně mě